

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 13. De exercitio pœnitentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60533)

December. *Inquire in teipsum, quin tibi blandiaris, ut videas, annon bona aliena habeas; eorum enim, qui nihil eorum habeant, pauci inveniuntur. Et si qua habes, de medijs ea restituendi tibi provide.*

Reddite Cæsari, quæ sunt Cæsaris, & quæ sunt Dei, Deo. Matth. 27. 21.

Non dimittitur peccatum, nisi restituatur ablatum. Aug.

DIES XIII.

De Exercitio Pœnitentiæ.

I.

EXercitiò Pœnitentiæ nihil magis necessarium, & nihil eò rarius est: Plerique illud ad cœnobìa ablegant, rati, id non nisi religiosi instituti sectatoribus convenire. An igitur pœnæ debentur infontibus potius, quàm nocentibus? illi, qui in religioso vivunt ordine, ultrò pœnitentiæ exercitium non rarò in se suscipiunt, cum ii, qui prophana tractant, pœnitentiæ se subijcere obligentur. Alij sibi imaginantur, pœnitentiam nullis, nisi gravium flagitiorum reis esse necessariam; at paucos in mundo invenire est, qui-

quibus ea non sit opus. *D. Augustinus* *December.*
vir tantopere à Deo illustratus asseverat, non esse Christianum, qui trepidare non debeat, si mors eum opprimat pœnitentiæ praxi non exercitum. At quid hoc pœnitentiæ exercitium comprehendit? id ad preces aliquas reducere, ut plerique homines prophani faciunt, est vana spe eos ducere, & decipere, eos ad jejunia etiam inusitata, & vestes cilicinas obligare, est eis metum, & terrorem injicere, vel etiam ad desperationem adigere. Ut proin eorum nos imbecillitati accommodemus, neque tamen eorum mollitiem foveamus, pœnitentiæ exercitium eis proponimus, quod omnis generis hominibus, cujuscunque conditionis, sexûs, & ætatis sint, congruere queat.

II. Homo, qui sæculi vanitatibus deditus fuit, nunc verò à Deo permotus pœnitentiæ agendæ desiderio tenetur, ut suppleat defectum austeritatum, quæ pœnitentiam comitari solent; & à quibus amplectendis impeditur, vel à sua conditione, vel à sua imbecillitate, vel mollitie, debet. 1. Se à mundo, cujus commercium ei tam funestum fuit, aliquantisper separare, omnibus prorsus periculosis visitationibus sibi interdicere, earum

R 5

ali-

December. aliquam partem, quæ solius sunt urbanitatis, rescindere, & alias moderari. Tempus, quod hisce visitationibus impendere solebat, vel coram Christi Cruci affixi imagine, vel coram Sanctissima Eucharistia transigere debet, ad recogitandos cum Propheta in amaritudine animæ suæ annos vitæ inter mundi tumultus actæ; ut coram Deo gemat, hunc pœnitentiæ spiritum ab eo petat, animi sensus concipiat, quos Iesus pœnitens, peccatis nostris perpensis, in deserto conceperat. Debet præterea dolorem suum tam debilem unire cum dolore ipsius adeò vehementi, & cælesti Patri offerre satisfactiones Filij ipsius ad supplendos suarum defectus. 2. Occupare se debet per Spiritum pœnitentiæ exercitio operum misericordiæ, & è consilio Danielis peccata sua eleëmofynis redimere. 3. Minuere in supellectili, & vestimentis suis, quidquid luxum redolet, ut, cum cilicio indutus non sit, exemplo pœnitentium primæ Ecclesiæ; in vestibus saltem non habeat, quod modestiæ, & Spiritui pœnitentiæ adversetur.

III. 4. Per Spiritum pœnitentiæ renuntiare penitus debet omnibus periculosis animi relaxationibus; quales sunt choreæ, spectacula, sibi que subtrahere

po-

potissimam quoque innocentium oblecta-
tionum partem : quia multas earum sibi
permisit, quæ infantes non erant. 5. Vitare
immoderatas in alimentis delicias 6. Per Spi-
ritum pœnitentiæ submittere se cunctis
obligationibus asperis, & laboriosis con-
ditioni suæ annexis. 7. E consilio directo-
ris sui vivendi methodum sibi præscribere,
quam exactissimè server, ad expiandam
justò solutiorem vitæ rationem, qua vi-
xit hactenus non nisi è naturæ impulsu a-
gens, nullique se submittere volens. 8. La-
bori, vel operi vacare, ut se decreto sub-
ijciat justitiæ divinæ, quæ hominem, ut
primùm peccati reum se fecit, ad laborem
condemnavit. 9. Seipsum, & nativas
corporis infirmitates, naturæ suæ inæqua-
litates, conscientiae angores, animi mo-
lestias, pœnas interiores, quibus Deus
nos affligit, lubenti animo tolerare; cum
æquum sit, ut nobis oneri simus, quia
Deo nos opposuimus. 10. Libenter se
cruci submittere, quæ nobis obvenit,
vel ab injustitia creaturarum, à justitia
Creatoris, qui rebus creatis ad nos affli-
gendos utitur, & cum Propheta dicere :
Peccavi Domine, & verè deliqui, & ut eram Job 33. v. 27.
dignus, non recepi.

December. In quocunque statu vivas, hac praxi vivæ stæ-
tue, quæ toti mundo convenit.

Peccavimus, iniquè egimus. - - - Om-
nia ergo, quæ induxisti super nos, in
vero iudicio fecisti. *Dan. 3. 29.*

Divina Bonitas maximè irascitur in hoc
sæculo, ne irascatur in futuro. *Aug.*

DIES XIV.

De Cordis Partitione.

I.

DE O quidem donare nos volumus, &
cur id non vellemus? sed nos totos
ei donare detrectamus; cor nostrum ei
consecrare cupimus, sed non integrum;
verùm id Deum inter, & mundum par-
tiri desideramus. Partitionem tam ini-
quam approbare Deus non potest, nec ho-
mines eam tolerare, neque cor nostrum
sustinere. Deus id non magis approba-
re potest, quàm supremò suò dominio se
abdicare. Hoc verò se abdicaret, si ad-
mitteret, ut quid in corde nostro lateret,
quod non totum suum esset. Non minùs
necessarium est, ut ipse finis noster ulti-
mus sit, quàm primum nostrum princi-
pium